

CULPABLE

- Les actuacions resten vistes per a sentència- diu el jutge sense gaire convicció amb un to monòton que em provoca arcades.

Aixeco el cap i el miro; els meus ulls es claven en els seus. Voldria travessar-los i ficar-me a dins, però no puc. M'observa de lluny amb un mig somriure als llavis. Parla molt baix amb el seu lletrat mentre li posen de nou les manilles per conduir-lo al furgó policial.

Em sento vençut. Repasso mentalment el meu al·legat; les meves conclusions em ressonen vàcues al cervell, totalment buides i sense fonaments. En el meu interior, sé que és culpable però no he sabut provar-ho. Maleeixo la meva sort, però sobretot maleeixo el meu pare per obligar-me a continuar amb la tradició familiar pel prestigi del bufet. El cognom Ulargui pesa massa sobre les meves espatlles ara mateix.

Una dona gran i plorosa li llança petons amb la mà. Porta els cabells grisos recollits en un monyo baix molt discret. La seva roba sòbria i fosca li dona una aparença perpètua de dol.

Començo a recollir els papers sense pressa. Les meves mans autòmates es mouen alienes a la meva voluntat. Imagino els titulars a la premsa l'endemà: "Absolt per la incompetència d'un fiscal". Sense dubte la meva actuació tindrà repercussió als mitjans, però no la desitjada per mi.

Arribo a casa arrossegant els peus i el meu orgull. En sentir la clau, l'Eric em rep amb els braços alçats perquè el pugui. -Papi, és papi- li diu a la mare amb la seva llengua de drap. Porta un pijama brut amb taques de tomàquet fregit i agafa amb força un tros madur de pera. El suc enganxós li rellisca pel braç. Em fixo amb tristor en els seus ulls purs, sense màcula, plens de la innocència i la tendresa pròpies de la seva edat. Deixo amb desgana el maletí a terra i l'abric sobre el rebedor, com he fet tantes altres vegades. Em sento desolat, com si caminés sobre un terreny erm arrasat per un foc que no em crema. Devastat. Gairebé mort.

De la mateixa manera que el jutge resoldrà amb la sentència, tampoc el meu fill em condemnarà; ho sé. Tot i que ell sí que podria fer-ho. Podria demostrar sense gaire esforç el meu fracàs com a pare per l'abandonament continu al qual el sotmeto. Podria aduir que, com un lladre, surto de casa molt d'hora deixant com a únic vestigi el silenci al meu darrere; podria demanar justícia per totes les nits que s'adorm a la falda de la mare sense veure'm tornar a casa, podria reclamar pels danys de totes les vegades que he preferit substituir amb joguines les passejades pel parc. Em sento menyspreable, un ésser mesquí com el d'avui. Perquè com ell jo també soc culpable.

Per Calandria